

## HỒI 528

## Sanh Tử Chi Đạo

T hượng Tú Phương nhờ Tôn Sương Hoa phụ mở hộp gấm, một cây trúc tiêu hiện ra trước mắt Từ Tử Lăng. Dù gã chẳng biết gì về nhạc khí, nhưng vẫn có thể nhận ra đây là loại tinh phẩm, không giống như các loại tiêu ở Trung Nguyên.

Thượng Tú Phương đóng hộp gấm, đưa cho Từ Tử Lăng, nghiêm mặt nói: "Từ công tử có thể đưa cây Thiên Trúc tiêu này cho Thanh Tuyền tiểu thư giúp Tú Phương, nàng là người Tú Phương ngưỡng mộ bao năm nay, chỉ tiếc là chưa có duyên gặp mặt."

Liệt Hà hân hoan nói: "Thì ra Tú Phương tiểu thư tìm Thiên Trúc tiêu là có ý này!"

Từ Tử Lăng trân trọng nhận hộp gấm, ngạc nhiên: "Sao Tú Phương tiểu thư biết tại hạ quen Thanh Tuyền tiểu thư?"

Thượng Tú Phương liếc nhìn gã, nhướn miệng cười: "Sáng nay được Liệt Hà công tử khăng khải tặng cho nhạc quyển, Tú Phương mới đến chùa Thánh Quang tạ ơn, tình cờ được người chỉ dẫn!"

Từ Tử Lăng giật mình vỡ lẽ, sáng nay Thượng Tú Phương đến chùa Thánh Quang gặp Sư Phi Huyền, nên nàng ta mới biết gã đủ tư cách đến U Lâm tiểu trúc thăm Thạch Thanh Tuyền.

Sư Phi Huyền có ý muốn gán ghép gã và Thạch Thanh Tuyền, nhưng không biết Thạch Thanh Tuyền hiền lòng như cây khô, chẳng còn màng đến tư tình nam nữ. Gã gặp nàng thêm một lần cũng chỉ tự chuốc thêm một lần đau khổ mà thôi.

Lúc Khấu Trọng kể lại chuyện gã lợi dụng cơ hội ôm hôn Thượng Tú Phương, khi gặp nàng từ chỗ Sư Phi Huyền về cung, Tử Lăng khi mới nghe thì rất bức bối với huynh đệ phải gió của mình. Nhưng giờ đối mặt với mỹ nhân đẹp đến say người, toàn thân toát ra sự cuốn hút cao độ, gã mới thông cảm cho hành vi lỗ mãng, không kềm chế của Khấu Trọng.

Ngày đó trong tòa tiểu lâu ở Thành Đô, nhìn Thạch Thanh Tuyền đứng cạnh cửa sổ thối tiêu đẹp đến nao lòng, tiếng tiêu mênh mông tha thiết, gã cũng muốn ôm Thạch Thanh Tuyền vào lòng, nhưng chỉ là mong ước, chứ không dám hành động như Khấu Trọng.

Thượng Tú Phương hai mắt long lanh nhìn gương mặt của Từ Tử Lăng, thấy gã như đang mơ màng, chợt buồn chợt vui, mỉm cười nói: "Phải chăng Tú Phương đã gọi lại tâm sự của Từ công tử? Tú Phương thật là có lỗi quá!"

Từ Tử Lăng gượng cười giấu đi sự ngượng ngùng, cất hộp gấm vào trong tay áo, trong lòng dâng lên ý chí chiến đấu, thậm chí đêm nay không thể thua được, nếu không làm sao hoàn thành tâm nguyện cho Thượng Tú Phương. Gã gật đầu: "Tú Phương tiểu thư cứ yên tâm, tại hạ nhất định sẽ trao cây tiêu này đến Thanh Tuyền tiểu thư."

Liệt Hà không tha cho gã, cười nói: "Từ huynh vẫn chưa trả lời câu hỏi của Tú Phương tiểu thư về tâm sự của Từ huynh!"

Từ Tử Lăng trầm mặc, bắt đầu hiểu tại sao Khấu Trọng và Khả Đạt Chí muốn trừ khử tên tiểu tử này, bởi vì kẻ này thật sự đáng ghét, gã mỉm cười: "Ai mà không có tâm sự? Có điều có chịu nói ra hay không mới là điều quan trọng!"

Thượng Tú Phương thở dài, đưa mắt nhìn ra bình đài bên ngoài, dịu dàng: "Tú Phương biết sử dụng nhạc khí, còn các vị biết sử dụng binh khí. Nhưng e rằng mãi mãi chúng ta không thể nào điều khiển được trái tim của mình."

Liệt Hà hơi khựng lại, lộ vẻ suy tư.

Bái Tử Đình và Mã Cát trở vào trong sảnh, mọi người đều ngưng trò chuyện, quay lại nhìn y.

Bái Tử Đình liếc nhìn Khấu Trọng và Khả Đạt Chí ở bên ngoài, cười ha hả: "Còn có một vị khách quý Bái Tử Đình mong đợi đã lâu vẫn chưa đến, nếu các vị không ngại, chúng ta hãy đợi thêm một lát nữa, cũng có thời gian cho Thiếu soái và Khả tướng quân trò chuyện."

Thượng Tú Phương hân hoan nói: "Quý khách mà Đại vương nói có phải là Tổng nhị công tử không?"

Lúc này Từ Tử Lăng mới biết Tổng Sư Đạo cũng được mời, chuyện này là đương nhiên, bởi vì Bái Tử Đình xưa nay ngưỡng mộ văn hóa Trung thổ, Tổng Sư Đạo lại đến từ môn phật kiên trì giữ truyền thống văn hóa người Hán, lại có địa vị quyền thế nhất miền Nam, đương

nhiền được Bái Tử Đình miễn mộ. Nhưng lại hơi lo lắng, vì không hiểu sao Tổng Sư Đạo đến muộn?

Bái Tử Đình quay sang Phó Quân Tường, Hàn Triều An và Kim Chính Tông, nói: “Thấy ba vị trò chuyện rôm rả với Quốc sư, chắc đang thảo luận một vấn đề gì đó rất thú vị. Sao không nói ra cho mọi người cùng chia sẻ?”

Phó Quân Tường đáp: “Quốc sư đang bàn tới vấn đề có liên quan đến sinh tử luân hồi, nhờ vậy Quân Tường được học hỏi rất nhiều.”

Thượng Tú Phương mỉm cười: “Thì ra là vậy, mong Quốc sư chỉ điểm thêm cho.”

Từ Tử Lãng thầm để ý Liệt Hà, chỉ thấy y nhìn về phía Phục Nan Đà, sát cơ trong mắt ánh lên rồi tan biến.

Giọng nói dễ nghe và đầy sức truyền cảm của Phục Nan Đà lại vang lên trong sảnh, cuối cùng Từ Tử Lãng có thể nghe được tài biện hộ của một ma tăng đến từ Thiên Trúc.

oOo

Khấu Trọng hỏi: “Tôn Sương Hoa nói những gì về Âm Hiến Hạc?”

Khả Đạt Chí thần nhiên: “Trừ khi họ nói về tên khốn khiếp Liệt Hà, nếu không ta chẳng rảnh lắng nghe. Ta còn nhớ lúc vừa rời khỏi cửa cung, Tú Phương tiểu thư thấy Tôn Sương Hoa để ý đến người đi đường mới hỏi, Tôn Sương Hoa có nhắc đến ba chữ Âm Hiến Hạc.”

Song y không có hứng thú đối với mối quan hệ giữa Tôn Sương Hoa với Âm Hiến Hạc, nói tiếp: “Chỉ cần huynh và Tử Lãng có thể tự giữ mình, phía ta có thể sắp xếp ổn thỏa, vừa không để cho Thâm Mạt Hoàn biết ta đi theo sau y, vừa...! Giả sử Đỗ Hưng giống như lời huynh nói, ta sẽ khiến cho y không nhìn thấy chúng ta còn có kế hoạch khác.”

Khấu Trọng trầm ngâm: “Bây giờ vẫn còn một vấn đề hết sức đau đầu, nếu không hiểu biết rõ ràng, ta và Tử Lãng khó có thể còn mạng cùng huynh đi giết Thâm Mạt Hoàn.”

Khả Đạt Chí nhíu mày hỏi: “Chuyện gì mà nghiêm trọng đến vậy!”

Khấu Trọng nói: “Chính là mối quan hệ giữa ba người Thôi Vọng, Hứa Khai Sơn và Bái Tử Đình.”

oOo

Liệt Hà đợi Phục Nan Đà nói xong hai câu khiêm nhường, ung dung nói: “Đại vương có thể cho phép tại hạ thỉnh giáo Quốc sư một vấn đề không?”

Từ Tử Lăng thầm kêu trong lòng, Liệt Hà cuối cùng đã xuất chiêu. Nếu có thể làm khó được Thiên Trúc Cuồng Tăng, chẳng khác gì đánh bại y bằng đao thương. Bởi vì Phục Nan Đà giỏi nhất là tài biện luận, chính vì thế mà y trở thành nhân vật thao túng tộc Mạt Hạt.

Bái Tử Đình thâm trầm nhìn Liệt Hà, bật cười nói: “Có gì mà không thể nói! Mọi người cứ trò chuyện đi!”

Liệt Hà nói: “VẬY TẠI HẠ KHÔNG KHÁCH SÁO NỮA!”

Rồi quay sang Phục Nan Đà, mỉm cười: “Xin hỏi Quốc sư tại sao từ Thiên Trúc đến thảo nguyên?”

Phục Nan Đà trước tiên đưa mắt nhìn Từ Tử Lăng, mỉm cười, rồi nhìn Thượng Tú Phương, từ sâu thẳm đáy mắt bùng lên một tia sáng rồi lại quay sang Liệt Hà, thản nhiên nói: “Sở học suốt đời của Phục Nan Đà này có thể khái quát bằng bốn chữ ‘sinh tử chi đạo’. Mà nơi lý tưởng nhất để bàn luận sinh tử chi đạo chính là chiến trường. Chỉ có nơi đó, mỗi người đều có thể đối diện với sinh tử, vì cái chết có thể xảy ra bất cứ lúc nào nên cảm giác sinh tồn theo đó rất mạnh mẽ! Vì vậy cũng là nơi thích hợp nhất để thuyết pháp, ngoài nơi này ra chẳng lẽ còn có nơi nào tốt hơn để giảng đạo sinh tử?”

oOo

Khả Đạt Chỉ ngạc nhiên hỏi: “Cung Kỳ là Thôi Vọng? Ta không thể tưởng tượng nổi, sáng nay ta đã từng gặp kẻ này, y đương nhiên khôn ngoan lợi hại, y giấu võ công rất kỹ khiến người ta khó đoán, đúng là có điều kiện để làm kẻ đứng đầu bọn thổ phỉ, huynh khẳng định không nhìn nhầm hình xăm trên người y chứ?”

Khấu Trọng quay đầu, ghé vào tai y thì thầm: “Phục Nan Đà bắt đầu thuyết pháp! Chúng ta có cần vào lắng nghe hay không?”

Khả Đạt Chí bức bối: “Bây giờ mà huynh còn rảnh rỗi, Phục Nan Đà thân bất chính, chắc chắn sẽ nói ra toàn tà pháp. Giả sử thổ phỉ là kỳ binh của Bái Tử Đình, vậy có liên quan gì đến Hứa Khai Sơn?”

Khấu Trọng nói: “Sáng nay ta và Tiểu Lăng bắt được ba đại hán Hồi Hột có khả năng là thổ phỉ, bọn chúng tự xưng là thủ hạ của Liệt Hà, từ đó có thể thấy thổ phỉ đúng là người của Đại Minh Tôn giáo. Điều bọn ta nghĩ không ra là lẽ ra Đại Minh Tôn giáo với Phục Nan Đà đối đầu với nhau, tại sao Cung Kỳ lại làm việc cho Bái Tử Đình? Bây giờ ta e ngại nhất là yến tiệc xong Bái Tử Đình sẽ phái Cung Kỳ đưa bọn ta rời khỏi nơi này, nếu bọn ta từ chối, Hàn Triều An sẽ sinh nghi.”

Khả Đạt Chí thở ra một hơi: “Bây giờ ta sẽ rời khỏi nơi đây để sắp xếp cho chuyện tối nay, đồng thời tìm cách xem thử Cung Kỳ phải chăng đã lâu không ở Long Tuyền. Với bản lĩnh tùy cơ ứng biến của Thiếu soái và Tử Lăng, đêm nay có thể bình đến thì chặn, nước đến đắp bờ, có lẽ đủ sức đối phó.”

Khấu Trọng nhắc nhở: “Khi huynh rời khỏi nơi này, nhớ phải giả vờ nổi giận với ta. Thôi không nên! Như vậy thì quá lộ liễu, chỉ bằng bề ngoài thì không có gì nhưng trong mắt đầy sát cơ.”

Khả Đạt Chí bật cười: “Yên tâm! Không ai tin rằng chúng ta có thể hợp tác như huynh đệ đâu.”

oOo

Thượng Tú Phương bị cuốn hút vào ý tưởng của Phục Nan Đà, hào hứng tham gia: “Lần đầu tiên Tú Phương nghe nói chiến trường là nơi thuyết pháp tốt nhất, Quốc sư thật là biết chọn lựa, bây giờ Trung thổ tam phân ngũ liệt, binh mã loạn lạc, các tộc ở đại thảo nguyên càng không có ngày yên ổn. Không biết cái gì gọi là sinh tử chi đạo?”

Phục Nan Đà pháp tướng trang nghiêm, lúc này nhìn y từ bất cứ góc độ nào cũng thấy y là một cao nhân đặc đạo chứ không nghĩ y là một tên ma tăng và dâm tặc. Y tỏ vẻ lắng nghe câu hỏi của Thượng Tú Phương, rồi gật đầu nói: “Sinh tử là chuyện mà ai cũng phải trải qua, cho nên liên quan đến mỗi người, dù bậc đế vương tướng lĩnh hay kẻ nghèo hèn đều đối diện với số phận không thể tránh khỏi. Nhưng dù cho sự thật là thế, muốn chúng ta tưởng tượng đến cái chết là hầu như không thể. Thậm chí sinh ra cảm giác sai lầm, cho rằng bản

thân mình là ngoại lệ, sẽ không chết, từ đó vờ đi làm như không biết cái chết đang đến gần. Nếu chúng ta nắm được 'sinh tử chi đạo', trước tiên phải thay đổi ý nghĩ đáng buồn này."

Từ Tử Lăng thầm kêu lợi hại, so với Tứ đại thánh tăng, kiểu tuyệt diệu trong thuyết pháp của Phục Nan Đà là trực tiếp liên hệ với mỗi người, vừa gần gũi dễ hiểu lại mới mẻ. So ra thiên cơ thuật ngữ của Tứ đại thánh tăng tuy chứa đầy trí tuệ, nhưng rốt cuộc vẫn không gần gũi với suy nghĩ của người bình thường, có vẻ không hợp với thực tế.

Lúc này Khả Đạt Chí lăm li bước vào trong sảnh, đứng bên cạnh Từ Tử Lăng, khẽ nói: "Khuyến hảo huynh đệ của huynh đi! Đại hãn đã khoan dung với hãn lăm rồi!"

Từ Tử Lăng còn tưởng y và Khấu Trọng thật sự đối chọi nhau, chỉ nở nụ cười chua chát, nhún vai ra vẻ chẳng còn cách nào nữa. Điều đó còn khiến người ta tin hơn cả giả thần giả quỷ. Nhất là bọn Hàn Triều An còn tưởng rằng Khả Đạt Chí và Khấu Trọng ra ngoài nói chuyện riêng là Khả Đạt Chí muốn khuyên Khấu Trọng theo Hiệt Lợi, làm tay sai cho Hiệt Lợi như bọn Lưu Vũ Châu, Lương Sư Đô.

Khả Đạt Chí cáo lỗi với Bái Tử Đình rồi nói: "Tiểu tướng có việc gấp phải xử lý, xin Đại vương đừng đợi."

Nói xong rời khỏi các, cả Từ Tử Lăng cũng tưởng rằng y vì cãi nhau với Khấu Trọng nên bực tức bỏ đi.

Khả Đạt Chí đi rồi, Mã Cát cười nói: "Bây giờ đến lượt ta nói vài câu với Thiếu soái!"

Nói xong bước ra ngoài, đi về phía bình đài, nơi Khấu Trọng đang đứng.

Mọi người lại chú ý đến Phục Nan Đà. Kim Chính Tông nói: "Quốc sư nhìn rất thấu triệt, đây là thái độ của đa số người đối với cái chết, nhưng chúng ta chỉ là bất đắc dĩ mà thôi, bởi vì tất cả mọi người đều khó tránh cái chết, không ai có thể thay đổi được kết cục này. Vậy còn lo lắng để làm gì, chi bằng quên đi cho rồi!"

Phục Nan Đà ung dung mỉm cười, khẽ đọc hai câu Phạn ngữ chẳng ai hiểu nổi, rồi ung dung nói: "Sinh tử chi đạo của ta chính là đạo đối diện với cái chết. Không những phải nhận rõ chân diện mục của cái chết mà còn vượt qua cái chết, để cái chết trở thành một sự thăng hoa chứ không phải là kết thúc."

Liệt Hà thân nhiên nói: "Vậy có khác gì với thuyết nhân quả luân hồi của Phật giáo."

Từ Tử Lăng cũng rất muốn biết câu trả lời của Phục Nan Đà, giả sử Phục Nan Đà không thể nói ra được sự khác nhau giữa Thiên Trúc giáo và Phật giáo, sinh tử chi đạo của y chẳng có gì hay ho.

oOo

Mã Cát đến bên Khấu Trọng, nhẹ giọng nói: "Thiếu soái đang nghĩ gì? Trong sảnh đang thảo luận về sinh tử!"

Khấu Trọng nhìn ngắm cảnh đẹp khắp bốn mặt hồ, thản nhiên đáp: "Ta đang suy nghĩ một số vấn đề, sao Cát gia không ở lại trong sảnh nghe cao nhân thuyết pháp?"

Mã Cát chép miệng: "Đang bận rộn, nào có lòng dạ nghe vấn đề sinh tử? Sao đêm nay Bạt huynh không tới dự yến?"

Khấu Trọng nhìn thẳng y, bốn mắt chẳng hề nhường nhau.

Mã Cát mỉm cười: "Thiếu soái không cần trả lời, tám vạn mảnh da dê đó đã có tung tích, Thiếu soái có thể lấy lại. Còn về số hàng của thương nhân Bình Điều, tuy hơi có chút khó khăn, ta vẫn đang điều tra cho Thiếu soái."

Khấu Trọng thầm mắng Mã Cát xảo quyệt, e rằng về mối quan hệ mật thiết giữa y với Bái Tử Đình, ngay cả Hiệt Lợi cũng bị gạt. Muốn chuộc lại số da dê và hàng hóa của thương nhân Bình Điều, chỉ cần Mã Cát bỏ tiền ra, lại thêm có số cung tên có thể uy hiếp được Bái Tử Đình, rõ ràng là mọi chuyện rất dễ dàng. Nhưng y lại nói như thế, hy vọng Khấu Trọng ngừng điều tra ai đã cướp tám vạn mảnh da dê và cũng đừng giành lại sự công bằng cho thủ hạ của Đại tiểu thư.

Khấu Trọng nhíu mày: "Ta muốn hỏi Cát gia một vấn đề, đó là Bái Tử Đình có gì mà khiến Cát gia cam tâm tình nguyện cùng y chết với tòa thành này?"

Mã Cát biến sắc: "Thiếu soái nói vậy là ý gì?"

Khấu Trọng nhún vai đáp: "Bởi vì cho đến lúc này Cát gia vẫn bảo vệ cho Bái Tử Đình, trứng gà dù có giấu kỹ nhưng cuối cùng cũng nở ra gà con, huống chi giết người phóng hỏa lại là chuyện lớn. Giả sử Đột Lợi vì thế mà không tha cho ông, Hiệt Lợi có chịu ra mặt cho ông không?"

Mã Cát nổi câu: “Ta bảo vệ Bái Tử Đình như thế nào? Thiếu soái chó ngậm máu phun người!”

Khấu Trọng quay người lại, dựa vào lan can, mỉm cười: “Ta biết một số chuyện mà Cát gia tưởng rằng có thể giấu được ta. Nhưng đây là cơ hội cuối cùng dành cho Cát gia, có thể quyết định Cát gia sẽ có kết cuộc bi thảm hay sẽ an hưởng tuổi già. Bây giờ cuộc đấu tranh trong thiên hạ đã trở thành cuộc đấu tranh giữa Hiệt Lợi, Lý Thế Dân và Khấu Trọng này, không ai có thể đoán trước được kết quả. Thêm nữa Cát gia lại chẳng hề nắm được tình thế mới nhất, chỉ nghĩ đến cái lợi trước mắt. Thời cơ qua đi không dừng lại, nếu đêm nay ta giết chết Thâm Mạt Hoàn, ngày mai ta chẳng còn hứng thú nghe bất cứ lời nói gì của Cát gia nữa.”

Lời nói này của Khấu Trọng rất hiểm hóc, cho thấy sẽ không chấp nhận bất cứ lời giải thích nào của Mã Cát, buộc y phải quyết định lập trường. Với một kẻ suy tính sâu xa như Mã Cát mà cũng không chịu nổi, y bắt đầu thở gấp gấp, ánh tinh quang trong mắt đại thịnh.

oOo

Phục Nan Đà nghiêm mặt nói: “Bất cứ một loại tư tưởng tôn giáo nào phát triển đến một trình độ nhất định, đều sẽ trở thành một loại quyền uy, không cho ai nghi ngờ và phản đối. Tôn giáo cổ xưa nhất ở nước ta là Bà La môn. Nhưng khi Bà La môn giáo biến thành một loại quyền uy không thể nghi ngờ thì lại xuất hiện trào lưu tư tưởng Sa môn đối lập, trong đó bao gồm Phật Tổ Thích Ca Mâu Ni, Đại Hùng Phù Đà Ma Na của Kỳ Na giáo, lãnh tụ Mạt Già Lê Cầu Xá La của phái Sinh Hoạt, A Kỳ Đa Sí Xá Khâm Bà La của phái Thuận Thế, đều là các bậc tông chủ khai sơn lập phái cả. Nhưng đáng tiếc họ vẫn không thoát khỏi ảnh hưởng của Bà La môn giáo như việc xem trọng nghiệp báo luân hồi, việc tôn thờ thần linh. Họ tuy đã cải cách, sửa đổi nhưng vẫn là đổi nước không đổi thuốc, khiến hậu thế vẫn tiếp tục sùng bái đa thần của Bà La môn, thực hiện cúng tế phiền phức...”

Trong lòng Tư Tử Lăng dâng lên cảm giác mới mẻ, gã tuy không phải là tín đồ của Phật giáo nhưng cảm thấy Đức Phật cao vời, người phạm không thể lý giải được. Hiện giờ gã chính tai nghe được người từ Thiên Trúc nói đến sự tích của Phật Tổ, lại còn đưa ra lời đánh giá, bất đồ cũng có cảm giác Phật Tổ cũng như người phạm, hoặc chí ít đã từng là ‘con người’.

Thượng Tú Phương không đồng ý: “Phật giáo Thiền tông xem trọng đốn ngộ, không trọng kinh văn và cúng tế, lời chỉ trích của Quốc sư hình như có vẻ đi xa sự thật.”

Từ Tử Lăng thầm khen, Thượng Tú Phương không hề e ngại trước quyền thế và địa vị của Phục Nan Đà, nàng dám biện hộ cho niềm tin của mình. Gã đã từng tiếp xúc với Tứ Tổ Đạo Tín đại sư của Thiền Tông, có thiện cảm với chủ thuyết “chỉ thẳng vào lòng người, đốn ngộ thành Phật”, tự nhiên tự tại ở cảnh giới tiêu dao, không câu nệ vào sự vật.

Phục Nan Đà mỉm cười: “Tú Phương tiểu thư nói không sai. Nhưng Thiền tông là Phật giáo của Trung thổ, Phạn ngữ của thiền là ‘thiền na’, ý có nghĩa là ‘tĩnh lự’ phát triển thành cái gọi là thiền của người Trung thổ, người Trung thổ cho rằng ai cũng có Phật tính, đó là vì người Trung thổ thấy được giáo điều Phật giáo truyền từ Thiền Trúc đến có khuyết điểm. Đáng tiếc Thiền tông lại có một nhược điểm, đó chính là quá xem trọng cái ‘Ngã’ của cá nhân, so với xem trọng tụng kinh, xem trọng tôn thờ thần linh hay xem trọng nghi thức cúng tế thì nguy hiểm hơn nhiều.”

Thượng Tú Phương nhú mày, trông như thể không chấp nhận luận điệu của Phục Nan Đà, nhưng cũng không tìm được lời phản bác.

Phục Nan Đà không trả lời trực tiếp câu hỏi của Liệt Hà mà mượn đề phát huy, chỉ ra khuyết điểm của Phật giáo, khiến người ta càng muốn biết tư tưởng của y.

Bái Tử Đình bắt tay sau lưng đứng bên cạnh Phục Nan Đà, không tham gia thảo luận mà chỉ lắng nghe.

Từ Tử Lăng cuối cùng kìm không được: “Nếu không trọng ‘Ngã’, vậy còn có thể dựa vào cái gì? Trọng ‘Ngã’ chính là chỉ thẳng vào bốn tâm, bỏ sùng bái chư thiên thần Phật, tránh xa điển tịch nặng nề và lễ nghi rối rắm, đi sâu vào Phật tính chân như mà mỗi người đều có.”

Phục Nan Đà cười dài: “Hay nhất là hai chữ ‘chân như’, hiếm có khi Từ công tử hứng thú, không biết có muốn nghe ta nói sơ qua về pháp ‘Phạn Ngã như nhất’ hay không?”

Phó Quân Tường động dung nói: “Mong đại sư chỉ điểm bên mê!”

- o O o -